

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.290 van 30 juni 2011
in de zaak A. 200.700/VII-38.131.**

In zake : Tom DE MEESTER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Enrico De Simone en Jan De Lien
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Broederminstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSIE VOOR DE REGULERING VAN DE
ELEKTRICITEIT EN HET GAS (CREG)
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Lindemans en Damien Verhoeven
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 21 juni 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de Commissie voor de Regulering van de Elektriciteit en het Gas (hierna : CREG) van 31 maart 2011 houdende goedkeuring van de vraag tot wijziging van de tarieven van de opdrachthoudende vereniging Imewo voor het resterende gedeelte van de regulatoire periode 2009-2012.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 juni 2011.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaten Enrico De Simone en Jan De Lien, die verschijnen voor de verzoeker, en advocaat Damien Verhoeven en advocaat Michelle Daelemans, die loco advocaat Dirk Lindemans verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. De schorsingsvoorwaarden

Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Uiteenzetting van de verzoeker

Ter adstructie van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zet de verzoeker in zijn verzoekschrift het volgende uiteen :

"1.

Indien de bestreden beslissing niet wordt geschorst zal verzoeker zich gedwongen zien de verhoogde tarieven te moeten betalen tot de Raad van State een arrest heeft gevelde omtrent de geldigheid van de bestreden beslissing. Deze tariefverhogingen gelden ten aanzien van elkeen welke woont in het IMEWO gebied zodat de gevolgen van een latere nietigverklaring van de beslissing bijzonder groot zullen zijn.

Het gaat om een stijging voor laagspanning (de gezinnen dus) van 0,009364 euro/kilowattuur naar 0,032235 euro/kilowattuur oftewel meer dan een verdriedubbeling van het tarief wat neerkomt op een gemiddelde stijging van 97 euro bij een verbruik van 3500 kilowattuur (hetgeen het gemiddelde is van het verbruik van een gezin).

IMEWO zal immers door de nietigverklaring van de bestreden beslissing gedwongen worden terug te vallen op het oude tarief niet alleen voor verzoeker maar voor elkeen welke zich in het gebied bevindt dat wordt bediend door IMEWO. Wanneer deze vernietiging zal plaatsvinden ver in de toekomst zal de administratieve verwerking ervan zodanig ingewikkeld worden dat verzoeker (die nu al amper iets begrijpt van de distributietarieven) het bos door de bomen niet meer zal zien, wat ook geldt voor alle andere gebruikers van het IMEWO netwerk.

2.

Bovendien en niet in het minst zal de niet schorsing van de beslissing maken dat er grote rechtsonzekerheid zal ontstaan omtrent beslissingen van de CREG waarbij er grote procesonzekerheid zal bestaan in hoofde van verzoeker. Verzoeker zal immers zeer moeilijk kunnen inschatten of hij nu de verhogingen dient te betalen of niet. Tariefverhogingen die worden geïnd door zijn elektriciteitsleverancier welke in deze al helemaal een derde partij is. Het is dan ook niet ondenkbaar dat deze leverancier in feite een illegale tariefverhoging int welke hij dan later zal moeten terugbetalen etc.....

3.

Tevens bestaat de blijvende onzekerheid over de bevoegde rechtbank in deze kwesties. Immers er mag niet uit het oog verloren worden dat indien de Raad van State zich uiteindelijk in een annulatieprocedure onbevoegd zou verklaren, verzoeker zijn beroepstermijn van zestig dagen voorzien in de Elektriciteitswet voor een procedure bij het Hof van Beroep te Brussel zou hebben geraateerd.

Deze nadelen zijn dan ook voor een belangrijk deel moreel van aard doch ook materieel".

Beoordeling

Luidens artikel 16, § 2, 6°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State moet het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uiteenzetting bevatten van de feiten die aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoeker mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad van State met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de tegenpartij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoeker concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt.

De verzoeker geeft aan dat de bestreden tariefverhoging concreet neerkomt op een jaarlijkse meerkost van gemiddeld 97 euro per gezin. Het nadeel dat de verzoeker wil afwenden is puur financieel van aard. Dergelijk nadeel is in beginsel herstelbaar, behoudens in bijzondere en uitzonderlijke omstandigheden die door de verzoeker bewezen moeten worden. Te dezen onderneemt de verzoeker zelfs geen poging om te bewijzen of minstens aannemelijk te maken dat hij de betrokken tariefverhoging, waarvan de financiële impact relatief beperkt is, onmogelijk kan dragen voor de duur van de annulatieprocedure.

De Raad van State kan enkel rekening houden met het nadeel dat de verzoeker persoonlijk dreigt te ondergaan. Zodoende moeten de gecumuleerde gevolgen voor alle consumenten die aangewezen zijn op dezelfde distributienetbeheerder buiten beschouwing worden gelaten. De complexe toestand die zou ontstaan in het kader van de uitvoering van een gebeurlijk

vernietigingsarrest, is overigens veeleer te beschouwen als een risico in hoofde van de betrokken distributienetbeheerder. Daarenboven is de "rechts- en procesonzekerheid" waarvan de verzoeker in zijn uiteenzetting gewag maakt, niet toe te schrijven aan de bestreden beslissing zelf maar wel aan het feit dat hij er voor gekozen heeft deze beslissing in rechte te bestrijden.

Wat betreft het beweerd aanslepen van de onzekerheid omtrent de rechterlijke bevoegdheid, wordt er ten slotte op gewezen dat zulk "nadeel" niet voortvloeit uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, maar uit verzoekers zelfstandige keuze om zijn vordering in te stellen bij de Raad van State en niet bij het hof van beroep te Brussel.

Er is dan ook niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig juni tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Peter Sourbron